

vid påsättningen på masugnen. — 3) (vid kalkbränneri) Insätta de råa stenarna i kalkugnen. — *Beskickande*, n. 4.

BESKICKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man beskickar. — 2) Den blandning, som derigenom uppkommer.

BESKICKNING, f. 2. 1) a) Affärdande af sändebud till en främmande regering. *Genom denna b. till Frankrike vann Gustaf I, all. . .* — b) Afskickande af sändebud från en myndighet till en annan inom samma stat. — c) (skämtv.) Afsändande af bud från en enskilt till en annan. — 2) Samteliga personer, som utgöra: a) en stats sändebud till en annan; b) en myndighets sändebud till en annan, inom samma stat; c) (skämtv.) en enskilt persons till en annan. *Tillhöra en b. B-en blef på bästa sätt emottagen. — Syn. Ambassad, Mission, Deputation. — Ss. B-supdrag, -särende.*

BESKICKNINGSKONST, f. 3. Konsten att besicka; se d. o.

BESKICKNINGSPROF, n. 5. Prof af beskickning vid ett myntverk.

BESKINNA, v. a. 1. (gam.) Skinna, plundra.

BESKJUTA, v. a. 5. (böjes som *Skjuta*) Med kanoner eller mörsare skjuta på. *B. en stad, en fästning, en mur, en skans, ett fältverk, o. s. v. B. med kulor, med glödgade kulor, med bomber. B. ett fartyg långskepps.* — Brukas ej i fråga om trupper; man säger då: Skjuta på. — *Beskjutande*, n. 4. o. *Beskjutning*, f. 2.

BESKJUTNINGSLINIE, f. 5. (krigsk.) Den linie, bakom hvilken man är säker för skott.

BESKNA, v. n. 1. (mindre brukl.) Börja att blifva besk.

BESKRATTA, v. a. 1. Hänande skratta åt någon. — *Syn. Se Begabba.*

BESKRIFNING, f. 2. 1) Handlingen, då man beskriver (i bem. 2, 3 o. 4). *B-en af en batalj, af en cirkel.* — 2) Tal, skrift, bok, hvarigenom något blifvit beskrifvet; äfv. ställe i en skrift eller bok, der något beskrifves. *Liten, kort, hastig, flyktig, målände b. Hans b. af sina öden i Afrika väckte hos åhörarne det största deltagande. B. öfver bästa sättet att fånga fisk. Hos denna poet träffas många vackra b-ar. Verldens, himlakropparnes, jordens b.* Ingår i en mängd sammansättningar, såsom Jordbeskrifning, Resebeskrifning, m. fl., hvilka ses på sina ställen. — *Syn. Skildring, Målning, Teckning.* — 3) (fil. o. estet.) Uppgifvande, ej allenast af ett tings slägt- och artkänmärken, utan äfven af andra, som bibringa en närmare kännedom af dess egenskaper.

BESKRIFVA, v. a. 3. (böjes som *Skrifva*) 1) (ursprungligen) Skrifva i skrift affatta. Brukas i denna bem. numera icke, utom i part. pass. *Beskrifven* (äfv. *Beskrifven*), t. ex.: *b. lag.* — 2) I tal eller skrift omständligt framställa egenskaperna, omständigheterna, förhållandena, förloppet af något. *B. ett land, ett palats, ett fältslag, en storm, ett krig, en resa. Jag kan ej b. min förväning deröfver. Min sorg kan icke b-s. Det vore svårt att b., hvilket intryck dessa ord gjorde på henne.* Brukas äfv. om person, t. ex.: *B. en förrymd tjuf. B. en persons karakter.* — *Syn. Skildra, Måla, Afmåla, Teckna, Uttrycka.* — 3) (fil. o. estet.) Uppgifva ett tings kännmärken, ej allenast dem, som bestämma dess slägte och art, utan äfven andra, hvarigenom man kan vinna närmare kunskap om dess egenskaper. *B. ett djur, en växt, en stenart, en sjukdom,*

en passion, en dygd, ett skaldeslag, o. s. v. — 4) (geom.) Upprita en matematisk figur. B. en cirkel omkring en kvadrat. — *Man säger äfv., i utsträckt mening: Planeterna b. sina banor kring solen, slängkälken b-er en cirkel, o. s. v. BESKRIFVANDE*, n. 4. Handlingen, då man beskriver (i bem. 2, 3 o. 4).

BESKRIFVARE, m. 5. En, som beskriver (i bem. 2 o. 5). Nyttjas föga, utom i sammansättningar, t. ex.: Resebeskrivare, Jordbeskrivare, m. fl.

BESKUGGA, v. a. 1. Kasta stark skugga på. *Gården b-s af stora kastanieträd. — Syn. Se Skugga, v.*

BESKUS, besskuss o. bäs'skuss, m. 2. (pop., fam. o. skämtvis) Besk sup. Äfv. Besk.

BESKYDD, n. 5. 1) Försvar, som gifves någon (ej med våld och vapen, utan genom inflytelsen af makt, myndighet, anseende, lagar, o. s. v.). *Lemna, gifva, förurna någon sitt b. Gifva sig under ens b. Taga någon i sitt b. Gud tage er i sitt b.!* — *Syn. Beskärm, Hägn, Värn, Försvar, Vård, Hjälp, Skydd.* — 2) Nyttjas stundom i samma mening som Skydd, 1.

BESKYDDA, v. a. 1. 1) Gifva beskydd (bem. 1). *Herren b-e oss för allt ond! Gud b-r de goda mot de onda.* — *Syn. Skydda, Beskärm, Hägna, Värna, Försvara, Vårda, Hjälpa.* — 2) Försvara mot yttre våld, mot fiendtligt anfall. *Citadellet b-r staden.* — 3) Se *Skydda*, 1.

BESKYDDANDE, n. 4. Handlingen, då man beskyddar.

BESKYDDARE, m. 5. — **ARINNA**, f. 1. En, som beskyddar (i bem. 1).

BESKYDDARMIN, **BESKYDDARTON**, m. 5. Min, ton, som uttrycker, att man anser sig som beskyddare af en eller flera personer, dem man tilltalar eller talar om.

BESKYGGA, v. a. 1. (föga brukl.) Se *Öfverskygga*.

BESKYLLA, v. a. 2. Gifva skuld för. *Man b-ller honom för girighet, för att hafva velat besticka vittnena. Han b-llde sin anklagare tillbaka för samma brott.* Brukas endast om person, hvaremot Skylla äfven säges om saker. — *Syn. Anklaga, Tillvita, Förevita, Skylla.*

BESKYLLANDE, n. 4. Handlingen, då man beskyller.

BESKYLLNING, f. 2. 1) Se *Beskyllande*. — 2) Hvad någon beskylles för. *B. för lättja. Hvad tyckes om denna b.?* *En högst orimlig b. — Syn. Anklagelse, Tillvitelse, Tillvitande.*

BESKYMFA, v. a. 1. (föga brukl.) Svårt skymfa. — *Beskymfande*, n. 4.

BESKYMFNING, f. 2. 1) Handlingen, då man beskymfar. — 2) Se *Skymf*.

BESKÄDA, v. a. 1. Noga och uppmärksamt bese. *B. en altartafla, ett landskapsstycke, en staty.* — *Syn. Se Se. — Beskädande*, n. 4. o. *Beskädning*, f. 2.

BESKÄFTIG, a. 2. (det tyska *geschäftig*) Onödigtvis beställsam. Brukas i skämtsam eller sarkastisk mening. — *Syn. Se Beställsam.*

BESKÄFTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara beskäftig. — *Syn. Se Beställsamhet.*

BESKÄFTIGT, adv. På ett beskäftigt sätt. — *Syn. Se Beställsam.*

BESKÄLA, v. a. 1. (stuteriterm, af det tyska *beschälen*) Betäcka (ston). [Beskälla.]

BESKÄLARE, m. 4. Hingst, som begagnas att betäcka ston. [Beskällare.]

BESKÄNK, v. a. 2. (föga brukl.) Gifva skänk åt, begåfva.